

Леонід Михайлович БЕЛКІН

к.т.н., с.н.с.; адвокат

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8672-8147>

e-mail: belkinleonid@ukr.net

Юлія Леонідівна ЮРИНЕЦЬ

д.ю.н., професор кафедри, Київський авіаційний інститут

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0281-3251>

e-mail: iurynetsjulia@ukr.net

Марк Леонідович БЕЛКІН

к.ю.н., доцент кафедри, Міжрегіональна Академія управління персоналом; адвокат

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0805-9923>

e-mail: advokat@etalon.co.ua

ВІДСТУПЛЕННЯ ПРАВА ВИМОГИ БОРГУ НА ЕТАПІ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ З ЙОГО СТЯГНЕННЯ

У статті досліджено особливості відступлення права вимоги боргу на етапі виконавчого провадження з його стягнення. Наголошено, що укладання таких договорів можливе як до набрання законної сили судовим рішенням про стягнення боргу, так і після такого набрання. Однак фактично процесуальне правонаступництво настає тільки внаслідок прийняття судового рішення про заміну сторони. Після набрання судовим рішенням законної сили це може відбуватися, або коли виконавче провадження фактично здійснюється, або коли виконавче провадження фактично не здійснюється, але не втрачена можливість його відкриття.

Ключові слова: борг, відступлення боргу, стягнення боргу, судове рішення, виконавчий документ, виконавче провадження

ВСТУП

Цивільний кодекс України (ЦКУ) визначає передачу кредитором своїх прав іншій особі за правомочієм (відступлення права вимоги) як одну з основних підстав заміни кредитора у зобов'язанні (п. 1 ч. 1 ст. 512 ЦКУ) [1, с. 65-66]. На думку науковців, наслідком відступлення кредитором права вимоги до боржника є не заміна сторони у договорі, а є заміна сторони у зобов'язальному правовідношенні, що не впливає на зміст обов'язків боржника. Зазначене відступлення права вимоги не потребує згоди боржника, якщо інше не встановлено договором або законом (ч. 1 ст. 516 ЦКУ) [1, с. 66-67].

Національний законодавець виходить з принципової позиції про можливість відступлення права у зобов'язальних правовідносинах від однієї сторони такого зобов'язання (кредитор) іншій особі (новий кредитор). Це зумовлено тим, що боржнику байдуже, кому здійснювати виконання – старому або новому кредитору [1, с. 67]. Тобто у цивільному законодавстві України право кредитора на відступлення вимоги до боржника іншій особі встановлено законодавцем як загальний дозвіл. Стосовно відступлення права вимоги у грошових зобов'язаннях вказане зумовлено тим, що за загальним правилом право вимоги на отримання грошей не може розглядатись в якості зобов'язання, яке нерозривно пов'язане з особою кредитора [1, с. 73-74].

Натомість на етапі виконання судового рішення (здійснення виконавчого провадження) про стягнення боргу таке відступлення права вимоги стягнення боргу може мати певні особливості, що пов'язано передусім саме з обов'язковістю виконання судового рішення. Тобто якщо до прийняття судового рішення про стяг-

нення боржнику дійсно байдуже, кому здійснювати виконання – старому або новому кредитору, – то за наявності такого рішення воно повинно бути виконано саме на користь тієї особи, яка зазначена у рішенні, інакше рішення не буде вважатися виконаним.

МЕТА роботи – дослідити особливості відступлення права вимоги боргу на етапі виконавчого провадження з його стягнення.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ: документальний аналіз та узагальнення судової практики.

РЕЗУЛЬТАТИ

Як зазначено вище, можливість відступлення права вимоги презюмується. Таку можливість може бути обмежено тільки договором або законом у конкретних випадках.

Водночас останнім часом виникла правова позиція, яку нерідко намагаються використати недобросовісні боржники, а саме про неможливість укладання договорів відступлення права вимоги боргу після набрання законної сили судового рішення про стягнення цього боргу [2, 3]. Стверджується, що заміна кредитора у зобов'язанні, як і саме зобов'язання, є інститутом цивільного права, а відносини, пов'язані з виконанням судового рішення, характеру цивільно-правових не мають. Отже, в укладенні договору уступки права вимоги відповідачі у справі, не заміняючи кредитора у зобов'язанні з договору поставки в порядку, передбаченому чинним законодавством, фактично замінили стягувача на стадії виконання судового рішення, незважаючи на те, що уступку права стягувача за рішенням суду шляхом укладення цивільно-правової угоди чинним законодавством не передбачено. Зазначені висновки ґрунтуються

на Постановах від 27.03.2018 р. у справі № 904/1508/17 [4, № 73249483] та від 11.07.2018 р. у справі № 908/1490/17 [4, № 75270599] Верховного Суду (ВС) у складі колегії суддів Касаційного господарського суду (КГС). Так, у п. 4 Постанови від 11.07.2018 у справі № 908/1490/17 зазначено таке:

*«4. [Судові] Рішення мотивовані тим, що заборгованість позивача перед відповідачем-1 за договором поставки ... була стягнута за рішенням... суду ... від 16.06.2016 у справі № 908/284/16, яке набрало законної сили. За умовами спірного договору про відступлення права вимоги відповідач-1 відступив на користь відповідача-2 борг позивача **ВИКЛЮЧНО ЗА ВКАЗАНИМ СУДОВИМ РІШЕННЯМ**».*

Водночас, розглядаючи сутність Постанови від 11.07.2018 у справі № 908/1490/17 ширше, слід наголосити, що у цій справі позовна вимога заявлялася про визнання недійсним договору про відступлення права вимоги у зв'язку із невідповідністю спірного договору вимогам ч. 3 ст. 203 ЦКУ, оскільки за його умовами відповідачу-2 відступлено право вимоги боргу за укладеним між позивачем та відповідачем договором, **яким прямо заборонено передачу зобов'язань третім особам**. За таких умов у судів не було необхідності встановлювати, що уступку права стягувача за рішенням суду шляхом укладання цивільно-правової угоди на стадії виконання судового рішення законодавством не передбачено. Такий погляд, хоча і вписаний у Постанову ВС, на думку авторів, є помилковим.

По-перше, згідно з ч.ч. 1-3 ст. 6 ЦКУ, сторони мають право укласти договір, який не передбачено актами цивільного законодавства, але відповідає загальним засадам цивільного законодавства. Сторони мають право врегулювати у договорі, який передбачено актами цивільного законодавства, свої відносини, які не врегульовано цими актами. Сторони в договорі можуть відступити від положень актів цивільного законодавства і врегулювати свої відносини на власний розсуд (принципи свободи договору).

Тобто сторони мають право укласти будь-які цивільно-правові договори, якщо це прямо не заборонено. Прямих дозволів на укладання тих чи інших угод цивільним законодавством не передбачено.

По-друге, такий підхід радикально ламає усю практику продажу Фондом гарантування вкладів фізичних осіб прав вимоги за непогашеними кредитами, коли фактично продаються (відступаються) і ті кредитні договори, за якими є невиконане судове рішення. За наслідком таких продажів Нові кредитори здійснюють заміну собою сторони (Первісного кредитора) у відповідних судових процесах.

По-третє, можна взяти до уваги узагальнення Штучного інтелекту пошукової системи Google, де вказано таке.

Твердження про те, що уступку права стягувача за рішенням суду шляхом укладання цивільно-правової угоди **не** передбачено законодавством, є **невірним**. Відступлення такого права можливе шляхом укладення договору відступлення права вимоги (цесія) відповідно до цивільного законодавства, хоча специфіка реалізації такого права в рамках виконавчого провадження має свої особливості. Пояснення:

1. Законодавча база. Відступлення права вимоги, зокрема й за судовим рішенням, регулюється гл. 51 ЦКУ. Це означає, що така уступка є цілком законною.

2. Виконавчий процес. Хоча уступка права вимоги можлива, вона має бути належно оформленою та повідомленою виконавцю в рамках виконавчого провадження. Зазвичай це відбувається шляхом подання заяви сторони разом з відповідним документом, що посвідчує перехід права вимоги (наприклад, договір відступлення права вимоги).

3. Необхідність повідомлення. Важливо розуміти, що перехід права вимоги сам собою не зупиняє виконавче провадження, але виконавець повинен бути повідомлений про вибуття однієї зі сторін (стягувача), щоб могли належним чином виконувати рішення суду на користь нового стягувача.

4. Судова практика. Судова практика підтверджує можливість уступки права стягувача за рішенням суду через договір цесії.

Для заперечення твердження про неможливість відступлення права вимоги на етапі виконавчого провадження слід також звернутися до Постанови від 20.01.2025 р. у справі № 911/1795/22 ВС у складі колегії суддів КГС [4, № 124518036], де констатовано таке:

*«7.23. У пунктах 74-75 постанови від 03.11.2020 у справі № 916/617/17 Велика Палата Верховного Суду, розглядаючи питання заміни сторони виконавчого провадження, також зазначила про те, що на стадії виконавчого провадження як на завершальній стадії судового провадження **можлива заміна сторони виконавчого провадження правонаступником за наявності відкритого виконавчого провадження**. Після відкриття виконавчого провадження та до його закінчення заміна сторони виконавчого провадження (з одночасною заміною відповідного учасника справи) правонаступником здійснюється у порядку, передбаченому статтею 334 цього Кодексу, з урахуванням підстав, визначених статтею 52 ГПК¹ України²... Натомість як до відкриття виконавчого провадження, так і після його закінчення заміна учасника справи право наступником здійснюється виключно на підставі статті 52 ГПК України. У такому випадку з огляду на відсутність відкритого виконавчого провадження заміна відповідної сторони виконавчого провадження правонаступником є неможливою. Єдиним винятком є заміна боржника або стягувача у виконавчому документі до відкриття виконавчого провадження, що окремо обумовлено у частині п'ятій статті 334 ГПК України.*

7.26. У контексті доводів касаційної скарги щодо заборони передачі права вимоги за рішенням суду, колегія суддів виходить з такого.

7.27. У постанові від 08.02.2022 у справі № 2-7763/10 Велика Палата Верховного Суду підкреслила, зокрема, що ...відповідно до правових висновків Великої Палати Верховного Суду ... оскільки виконавче провадження є самостійною стадією судового процесу, сторони виконавчого провадження належать до

¹ Господарський процесуальний кодекс України (ГПКУ)

² Аналог ст. 55 Цивільного процесуального кодексу України (ЦПКУ)

учасників справи, а отже, якщо процесуальне правонаступництво має місце на стадії виконавчого провадження, заміна сторони виконавчого провадження означає й заміну учасника справи. Але заміна учасника справи не обов'язково означає заміну сторони відкритого виконавчого провадження" (пункт 79 постанови).

7.28. У означеній постанові Великою Палатою Верховного Суду також зазначено, що кредитор може уступити своє право вимоги правонаступнику, який не є стороною відкритого виконавчого провадження, на підставі правочину, який не залежить від факту відкритого виконавчого провадження. Разом з тим до моменту прийняття судового рішення про заміну первинного кредитора його правонаступником у відкритому виконавчому провадженні процесуальне правонаступництво не відбувається (пункт 98 наведеної постанови).

7.33. У вирішенні доводів скаржника, що відступлення права вимоги стягувача за рішенням суду, шляхом укладення цивільно-правової угоди чинним законодавством не передбачена, Суд наголошує та враховує, що відступлення права вимоги є договірною передачею вимог первісного кредитора новому кредиторові та відбувається на підставі укладеного між ними правочину, при цьому заміна кредитора у зобов'язанні допускається протягом усього часу існування зобов'язання, якщо це не суперечить договору та не заборонено законом.

7.34. Водночас, наявність судового рішення про задоволення вимог кредитора, яке не виконано боржником, не припиняє зобов'язальних правовідносин сторін договору, а тому заміна кредитора у зобов'язанні шляхом відступлення права вимоги із зазначенням у договорі обсягу зобов'язання, яке передається, на підставі рішення суду, є фактично стадією виконання судового рішення, а тому не обмежує цивільних прав учасників спірних правовідносин на передавання права вимоги за судовим рішенням, у тому числі і судових витрат, які визначені за рішенням суду».

Так, у вирішенні цієї проблеми слід брати до уваги саме Постанову Великої Палати ВС і саме останні Постанови КГС. Як зазначено у п. 8.12 Постанови від 18.01.2021 р. у справі № Б-23/75-02 (н.р.Б-7346/2-19) ВС у складі колегії суддів КГС [4, № 94194208], господарським процесуальним законом визначено процесуальні механізми забезпечення єдності судової практики, що полягають у застосуванні спеціальної процедури відступу від висновків стосовно застосування норм права, викладених у раніше постановлених рішеннях ВС. Логіка побудови й мета цих процесуальних механізмів указує на те, що в цілях застосування норм права в подібних правовідносинах за наявності протилежних правових висновків суду касаційної інстанції слід виходити з того, що висновки, які містяться в судових рішеннях судової палати КГС, мають перевагу над висновками колегії суддів, висновки об'єднаної палати КГС – над висновками палати чи колегії суддів цього суду, а висновки Великої Палати ВС – над висновками об'єднаної палати, палати й колегії суддів КГС. Крім того, згідно з Постановою від 30.01.2019 р. у справі № 755/10947/17, провадження № 14-435цс18, Велика Палата ВС зазначила [4, № 79834955], що не-

залежно від того чи перераховано усі постанови, в яких викладено правову позицію, від якої відступила Велика Палата ВС, суди під час вирішення тождесних спорів мають враховувати саме останню правову позицію Великої Палати ВС.

Отже, кредитор може уступити своє право вимоги правонаступнику, який не є стороною відкритого виконавчого провадження, на підставі правочину, який не залежить від факту відкритого виконавчого провадження. Водночас до моменту прийняття судового рішення про заміну первинного кредитора його правонаступником у відкритому виконавчому провадженні процесуальне правонаступництво не відбувається. Тобто на підставі укладеного договору відступлення права вимоги суд може прийняти рішення (у формі ухвали) про заміну сторони виконавчого провадження (ч. 1 ст. 334 ГПКУ). Аналогічно у вразі укладання договору відступлення права вимоги після набрання судовим рішенням про стягнення боргу законної сили, але до відкриття виконавчого провадження, суд може прийняти рішення (у формі ухвали) про заміну боржника або стягувача у виконавчому документі до відкриття виконавчого провадження (ч. 5 ст. 334 ГПКУ).

Слід зазначити, що положення про можливість укладання договору відступлення права вимоги після прийняття судового рішення про стягнення боргу з обов'язковою процесуальною заміною сторін судом, міститься і у більш пізній Постанові від 19.06.2025 р. у справі № 910/4997/24 ВС у складі КГС [4, № 128240345] (усі шрифтові виділення зроблені судом):

«Пунктом 2 частини першої статті 512 ЦК України передбачено, що кредитор у зобов'язанні може бути замінений іншою особою внаслідок передання ним своїх прав іншій особі за правочинном (відступлення права вимоги), а згідно зі статтею 514 цього Кодексу до нового кредитора переходять права первісного кредитора у зобов'язанні в обсязі і на умовах, що існували на момент переходу цих прав, якщо інше не встановлено договором або законом.

Отже, вчинення правочинів, наслідком яких є заміна особи в окремому зобов'язанні через волевиявлення сторін (відступлення права вимоги), є різновидом переходу до особи прав у матеріальних правовідносинах. Унаслідок такої заміни кредитора в матеріальному правовідношенні відбувається його заміна на іншу особу і в процесуальних правовідносинах у визначених законом випадках. Зокрема, у процесуальних відносинах правонаступник може бути замінений там, де вони є триваючими, або за умови відновлення процесуальних строків для вчинення процесуальних дій.

Процесуальне правонаступництво є похідним від матеріального та впливає з юридичних фактів правонаступництва (заміни сторони у матеріальному правовідношенні її правонаступником). У зв'язку з цим для вирішення судом питання про процесуальну заміну сторони у справі необхідна наявність відповідних первинних документів, які підтверджують факт вибуття особи з матеріального правовідношення та перехід її прав та обов'язків до іншої особи – правонаступника.

При цьому, заміна будь-якого учасника справи судом носить не виключно формальний характер, покликаний зафіксувати процесуальне правонаступництво на підставі

матеріального правонаступництва, а здійснюється для реалізації завдань господарського судочинства, передбачених частиною першою статті 2 ГПК України, в межах стадії судового процесу.

До моменту прийняття судового рішення про заміну сторони її правонаступником процесуальне правонаступництво не відбувається.

Водночас слід наголосити, що зміна стягувача у виконавчому провадженні можлива не завжди, а лише на стадіях судового провадження: або коли виконавче провадження фактично здійснюється (ч. 1 ст. 334 ГПКУ), або коли виконавче провадження фактично не здійснюється, але не втрачена можливість його відкриття (ч. 5 ст. 334 ГПКУ). У разі ж, коли виконавчого документу юридично немає в наявності й бути не може, змінювати стягувача у виконавчому провадженні, яке процесуально неможливе, немає підстав.

З цього приводу у Постанові від 18.01.2022 р. у справі № 34/425, провадження № 12-69гс21, Великої Палати ВС констатовано наступне [4, № 102973874]:

«8.7. Водночас відповідно до статті 52 ГПК України³, яка визначає загальні положення процесуального правонаступництва, заміна учасника справи його правонаступником допускається не будь-коли (не впродовж невизначеного терміну), а лише на стадіях судового процесу. Тобто таке право не є абсолютним та обмежено часовими рамками певних стадій судового процесу...

8.17. Разом з тим особа може бути замінена судом у порядку процесуального правонаступництва за статтею 52 ГПК України⁴ на будь-якій стадії процесу, якщо здійснюється провадження у справі за участі її правопередника щодо майна чи активів (немайнових прав), набутих цією особою в порядку матеріального правонаступництва.

8.16. Заміна сторони виконавчого провадження правонаступником полягає в поширенні на правонаступника законної сили судового рішення з усіма її наслідками – незмінністю, неспростовністю, виключністю, преюдиційністю, виконуваністю. Отже, у випадку неможливості виконання судового рішення за відсутності підстав для поновлення строків для виконання наказу суду (виконавчого листа) або у випадку, якщо судові рішення не підлягає виконанню у примусовому порядку через органи виконавчої служби, правонаступник не може бути замінений у виконавчому провадженні, яке не здійснюється» (напівжирним шрифтом виділено авторами).

У цій Постанові Велика Палата ВС звернула також увагу на те, що на час проведення електронного аукціону 22.05.2020 р. та укладення 31.07.2020 р. договору

купівлі-продажу майнових прав строк пред'явлення до виконання наказів Господарського суду міста Києва від 25.05.2012 р. у справі № 34/425 спливав більш ніж на сім років. **Отже, в набувача таких майнових прав не могло бути законних очікувань стосовно реалізації ним процесуальних прав на заміну його як стягувача у виконавчому провадженні, за винятком поновлення цих строків у судовому порядку, у чому в подальшому правонаступнику відмовлено.**

Варто також звернути увагу, що Постанову від 18.01.2022 р. у справі № 34/425 Великої Палати ВС прийнято на підставі ГПК України, однак аналогічної позиції притримується також Касаційний цивільний суд. Так, у Постанові останнього від 01.08.2024 р. у справі № 520/5343/15-ц, провадження № 61-14832св23, ВС у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду вказано [4, № 120907234]:

«Заміна сторони виконавчого провадження правонаступником полягає в поширенні на правонаступника законної сили судового рішення з усіма її наслідками – незмінністю, неспростовністю, виключністю, преюдиційністю, виконуваністю. Отже, у випадку неможливості виконання судового рішення за відсутності підстав для поновлення строків для виконання наказу суду (виконавчого листа) або у випадку, якщо судові рішення не підлягає виконанню у примусовому порядку через органи виконавчої служби, правонаступник не може бути замінений у виконавчому провадженні, яке не здійснюється» (напівжирним шрифтом виділено авторами).

ВИСНОВКИ

Укладання договорів відступлення права вимоги можливе на усіх стадіях наявності грошового зобов'язання, – зокрема як до набрання законної сили судовим рішенням про стягнення боргу, так і після такого набрання. Однак фактично процесуальне право наступництва настає тільки внаслідок прийняття судового рішення про заміну сторони. Після набрання судовим рішенням законної сили це може відбуватися або коли виконавче провадження фактично здійснюється (ч. 1 ст. 334 ГПК України), або коли виконавче провадження фактично не здійснюється, але не втрачена можливість його відкриття (ч. 5 ст. 334 ГПКУ). У разі ж, коли виконавчого документу юридично немає в наявності і бути не може, змінювати стягувача у виконавчому провадженні, яке процесуально неможливе, немає підстав. Тобто у разі неможливості примусового виконання судового рішення за відсутності підстав для поновлення строків для пред'явлення до виконання виконавчого документу, правонаступник не може бути замінений у виконавчому провадженні, яке не здійснюється.

Список використаних джерел

1. Д'яченко Т.Г. Відступлення права вимоги за договором банківського вкладу за цивільним законодавством України. Держава і право. Юридичні і політичні науки. 2021. Вип. 90. С. 65-77.

2. ВС/КГС: Заміна кредитора у зобов'язанні, як і саме зобов'язання, є інститутом цивільного права, а відносини, пов'язані з виконанням судового рішення, характеру цивільно-правових не мають. 17.07.2018. URL: <https://if.arbitr.gov.ua/sud5010/press-centr/news/523834/>

³ Аналог ст. 55 ЦПКУ

⁴ Аналог ст. 55 ЦПКУ

3. Трикоза Т. Нюанси сингулярного правонаступництва у справах про банкрутство. *PRAVO.ua*. 31.03.2023. URL: <https://pravo.ua/niuansy-synhuliarnoho-pravonastupnytstva-u-spravakh-pro-bankrutstvo/>

4. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/>

References

1. Diachenko T.H. Assignment of the right of claim under the contract of bank deposit under the civil legislation of Ukraine. *State and law. Legal and political sciences*. 2021. Issue 90. pp. 65-77. (in Ukrainian).

2. VS/KHS: The replacement of the creditor in the obligation, as well as the obligation itself, is an institution of civil law, and the relations related to the execution. 17.07.2018. URL: <https://if.arbitr.gov.ua/sud5010/pres-centr/news/523834/> (in Ukrainian).

3. Trykoza T. Nuances of singular succession in bankruptcy cases. *PRAVO.ua*. 31.03.2023. URL: <https://pravo.ua/niuansy-synhuliarnoho-pravonastupnytstva-u-spravakh-pro-bankrutstvo/> (in Ukrainian).

4. Unified State Register of Court Decisions. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/> (in Ukrainian).

Leonid BIELKIN

PhD in Engineering, Senior Researcher; lawyer

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8672-8147>

e-mail: belkinleonid@ukr.net

Yuliia YURYNETS

Doctor of Legal Sciences, Professor of department, Kyiv Aviation Institute

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0281-3251>

e-mail: iurynetsjulia@ukr.net

Mark BIELKIN

PhD in Legal Sciences, Associate Professor of department, Interregional Academy of Personnel Management; lawyer

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0805-9923>

e-mail: advokat@etalon.co.ua

ASSIGNMENT OF THE RIGHT TO CLAIM A DEBT AT THE STAGE OF ENFORCEMENT PROCEEDINGS FOR ITS COLLECTION

The paper examines the features of the assignment of the right to claim a debt at the stage of enforcement proceedings for its collection. It is separately emphasized that the conclusion of agreements on the assignment of the right to claim is possible at all stages of the existence of a monetary obligation - in particular, both before the entry into force of the court decision on debt collection and after such entry into force. However, at the stage of execution of a court decision (implementation of enforcement proceedings) on debt collection, such assignment of the right to claim debt collection has certain features, which is associated, first of all, with the mandatory execution of the court decision. That is, if before the adoption of a court decision on debt collection, the debtor does not care who will carry out the execution - the old or new creditor - then if there is such a decision, it must be executed in favor of the person specified in the decision, otherwise the decision will not be considered executed. Therefore, in fact, procedural succession occurs only as a result of the adoption of a court decision on the replacement of the party. After the court decision becomes final, this can happen either when the enforcement proceedings are actually carried out (Part 1 of Article 334 of the Commercial Procedure Code of Ukraine), or when the enforcement proceedings are not actually carried out, but the possibility of opening them has not been lost (Part 5 of Article 334 of the Commercial Procedure Code of Ukraine). In the case when the enforcement document does not legally exist and cannot exist, there is no reason to change the collector in enforcement proceedings, which is procedurally impossible. This happens, in particular, in the case of the impossibility of enforcing the court decision in the absence of grounds for renewing the terms for the enforcement of the enforcement document. That is, in the case of the impossibility of enforcing the court decision in the absence of grounds for renewing the terms for presenting the enforcement document for execution, the legal successor cannot be replaced in enforcement proceedings that are not carried out.

Keywords: debt, assignment of debt, debt collection, court decision, enforcement document, enforcement proceedings